

раха едва ли не вулгаренъ убиецъ“. И като четникъ и деецъ въ македонското движение навсѣкжде той показва рицарско благородство и човѣчностъ. Дружбата му съ Гоце Дѣлчевъ, благоговението и любовта му къмъ този необикновенъ човѣкъ, се дължатъ на дълбоки нравствени връзки, на силно духовно сродство. Слушайки гласа на чувствителната си съвѣсть, често билъ наклоненъ да преувеличава своитѣ грѣшки и недостатѣци — издигалъ ги до степенъ на голѣми престѣпления и пороци; самообвинява се и се самоизобличава жестоко („Хайдушки копнения“). И покрай слѣпотата, която изживява като голѣмо нещастие, съ което не е могълъ да се примири, още по-силно го е тласкалъ къмъ неизбежния край непоносимиятъ ужасъ да бжде смѣтанъ той — неспособниятъ да извърши зло, — убиецъ и то на любимата отъ него жена. Освенъ това, той постоянно се чувствувалъ виновенъ, че не е можалъ да предотврати самоубийството на Лора — Наистина, по свидетелството на зетъ му Н. Найденовъ, въ нѣкои моменти на „пълно отчаяние, той изпущаше откъслечни роптания срещу Лора... Но... следъ като се поуспокоеше, промѣняше тона и съ единъ крайно мекъ и състрадателенъ гласъ мѣлвалъше: „Бедната Лора! Азъ съмъ несправедливъ къмъ нея. Азъ не можахъ да схвана, че тя е болна и че трѣбваше да взема мѣрки за лѣкуването ѝ...“ „Най-тежко изживяваше мѣлвата, че той е убиецътъ на Лора“.

Всичко това е истина, но то съвсемъ не изчерпва духовния образъ на Яворова — той е, както поменавме, много сложенъ — бихъ казалъ комплициранъ: изтъкнатитѣ качества сж придружени съ други, които на пръвъ погледъ,